

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 7 września 2023 r.

DIH-3.707.67.2023.MB

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH - 3.77.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r., poz. 775, z późn. zm.) w związku z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2013 r. poz. 168), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji PO.83.C.40.2023.IK Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 czerwca 2023 r. (DP.8361.65.2023), nakładającej na przedsiębiorcę Aleksandrę Gapińską prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą FINEO Aleksandra Gapińska karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 23-30 marca 2023 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej: „Mazowieckim WIIH” lub „organem pierwszej instancji” przeprowadzili czynności kontrolne w punkcie sprzedaży obwoźnej na targowisku miejskim w Gąbinie, należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx xxxxxxxxxxxx] prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą [xxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxx], zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”.

Na podstawie art. 62 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, nie dokonano zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli ze względu na kontrolę przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie obejmującym sprzedaż dokonywana poza punktem stałej lokalizacji (sprzedaż obwoźna i obnośna na targowiskach).

W toku kontroli sprawdzono m.in. przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej: „ustawą o informowaniu o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776) zwanego dalej: „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

Sprawdzeniem w powyższym zakresie objęto 53 partie produktów włókienniczych (100% oferty handlowej) stwierdzając brak uwidocznienia cen dla wszystkich skontrolowanych produktów, co narusza art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. W toku kontroli przedsiębiorca uzupełnił brakujące ceny.

Ustalenia te udokumentowano w protokole kontroli z 30 marca 2023 r. (nr akt kontroli: DP.8361.65.2023).

17 maja 2023 r. Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 61 § 3 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), zwanej dalej: „Kpa”, zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano, że na podstawie art. 10 § 1 Kpa stronie postępowania administracyjnego, przed wydaniem decyzji przysługuje prawo wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów. Ponadto zobowiązano stronę do przekazania informacji o uzyskanej przez przedsiębiorcę korzyści majątkowej lub stracie w związku z naruszeniem ww. obowiązku, wielkości obrotów i przychodu uzyskanych za ubiegły rok oraz sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych.

W odpowiedzi strona pismem z 25 maja 2023 r. poinformowała, że nie uzyskała żadnych korzyści ani strat z tytułu niewykonania obowiązków wynikających z ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług. Wyjaśniła, że działalność gospodarczą rozpoczęła 16 listopada 2020 r., jednak sprzedażą detaliczną zaczęła zajmować się od stycznia 2023r., (aktualizacja wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej o kod PKD 47.82.Z - Sprzedaż detaliczna wyrobów tekstylnych, odzieży i obuwia prowadzona na straganach i targowiskach). Dodała również, że w dniu kontroli, tj. 23 marca 2023 r., po raz pierwszy udała się na targowisko w celu sprzedaży towarów i tego samego dnia uzyskała pierwszy przychód ze sprzedaży odzieży. Ponadto poinformowała, iż nie otrzymała sankcji za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych oraz poinformowała o wielkości przychodu uzyskanego w 2022r. Strona zwróciła się również z prośbą o wymierzenie możliwie najniższej kary pieniężnej, uzasadniając, że była to jej pierwsza sprzedaż na targowisku.

W dniu 16 czerwca 2023 r. Mazowiecki WIIH wydał na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz art. 104 § 1 Kpa decyzję PO.83.C.40.2023.IK (nr akt sprawy: DP.8361.65.2023) na mocy której, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z o informowaniu o cenach.

Decyzja została doręczona stronie 20 czerwca 2023 r.

W dniu 11 lipca 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał, za pośrednictwem Mazowieckiego WIH, odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez jej uchylenie oraz orzeczenie co do istoty, poprzez odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i przestanie na pouczeniu. Z daleko idącej ostrożności, alternatywnie strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy karę pieniężną w wysokości 100 zł (sto złotych), ewentualnie o uchylenie decyzji i przekazanie sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Pismem z 18 lipca 2023 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej”, Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
 - 2) w cenniku;
 - 3) w katalogu;
 - 4) na obwolutcie;
 - 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,
- o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Cena jednostkowa (§ 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen) dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości,

- 2) kilogram lub tonę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy,
- 3) metr lub metr kwadratowy - dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni,
- 4) sztukę - dla towarów sprzedawanych na sztuki.

Wskazać ponadto należy, iż zgodnie z § 4 ust. 2 ww. rozporządzenia, w szczególnych przypadkach uzasadnionych rodzajem, przeznaczeniem lub zwyczajowo oferowaną ilością towarów przy uwidacznianiu cen jednostkowych dopuszcza się stosowanie dziesiętnych wielokrotności i podwielokrotności legalnych jednostek miar innych niż określone w ust. 1.

Natomiast § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia stanowi, iż w przypadku towaru pakowanego oznaczonego liczbą sztuk dopuszcza się stosowanie przeliczenia na cenę jednostkową za sztukę lub za dziesiętną wielokrotność liczby sztuk.

Wyłączenia w tym zakresie zawarte są w § 7 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, zgodnie z którym, wymogu uwidaczniania cen jednostkowych nie stosuje się do:

- 1) towarów, których cena jednostkowa jest identyczna z ceną sprzedaży;
- 2) towarów sprzedawanych ze względu na ich przeznaczenie w zestawach (kompletach);
- 3) towarów nieżywnościowych sprzedawanych ze względu na ich przeznaczenie lub właściwości wyłącznie w parach;
- 4) produktów leczniczych w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy Prawo farmaceutyczne.

Niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach powoduje - zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy - nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały skorygowane. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym

rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w punkcie sprzedaży obwoźnej na targowisku miejskim, stwierdzono, że w przypadku 53 partii produktów włókienniczych (stanowiących 100 % oferty handlowej) nie dopełniono obowiązku wskazanego w przepisach dotyczących uwidaczniania cen, poprzez niewidocznienie cen, co stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwóch tysięcy złotych), na przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższych naruszeń.

Odwołując się od decyzji strona zarzuciła Mazowieckiemu WIIH naruszenie prawa procesowego tj. art. 107 § 3 Kpa w związku z art. 8 § 1 i art. 9 Kpa poprzez niewskazanie w uzasadnieniu decyzji, które fakty zostały uznane za udowodnione, które za nieudowodnione oraz przyczyny tego stanu rzeczy, co uderza w zasadę informowania strony oraz zasadę zaufania do władzy publicznej i skutkuje rażącym utrudnieniem w sformułowaniu zarzutów odwoławczych.

Prezes UOKiK wskazuje, że art. 107 § 3 Kpa stanowi, że uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Z kolei w art. 8 § 1 Kpa zawarto zasadę zaufania do władzy publicznej. Zgodnie z nią organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania. Zaś art. 9 wskazuje, że organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznaności prawa i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek.

W toku kontroli przeprowadzonej w punkcie sprzedaży obwoźnej na targowisku miejskim, należącym do przedsiębiorcy inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH poddali ocenie 53 partie wyrobów włókienniczych i wszystkie zakwestionowali z uwagi na brak cen. Szczegóły kontroli zostały udokumentowane w protokole z 30 marca 2023 r. nr DP.8361.65.2023 wraz z załącznikami. Z dowodu w postaci protokołu jednoznacznie wynika, że w przypadku 53 partii wyrobów włókienniczych stwierdzono naruszenie obowiązku wskazanego w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Kontrolę przeprowadzono w obecności osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy, który bez zastrzeżeń podpisał protokół kontroli.

Protokół kontroli jest dokumentem urzędowym. Zgodnie z art. 20 ustawy o Inspekcji Handlowej kontrolowany może zgłosić uwagi bezpośrednio do protokołu kontroli lub w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu wnieść je na piśmie. Należy przypomnieć, iż protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z domniemania prawdziwości zapisów w nim zawartych. Znajduje to potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 listopada 2019 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 1400/19, w którym Sąd stwierdza, że protokół sporządzony na podstawie upoważnienia ustawowego, w przewidzianej prawem formie i przez legitymowanych do tego rodzaju czynności pracowników organu stanowi, zgodnie z 76 § 1 Kpa dokument urzędowy na okoliczność tego, co zostało w tym dokumencie stwierdzone.

W przedmiotowej sprawie Mazowiecki WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na protokole kontroli (nr DP.8361.65.2023) i stanie faktycznym w nim przedstawionym.

Prezes UOKiK podkreśla, że w przypadku gdyby strona miała zastrzeżenia do ustaleń kontroli miała prawo zgłosić uwagi do protokołu bezpośrednio lub na piśmie w terminie 7 dni od przedstawienia tego protokołu do podpisu. Strona nie skorzystała z tego prawa, pomimo iż została prawidłowo poinformowana o przysługującym jej uprawnieniu w Pouczeniu o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy. Tym samym ustalenia zawarte w protokole uznać należy za wiarygodne. Ponadto należy zwrócić uwagę, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, stosownie do którego, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa m.in. w art. 4 ust. 1, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego obligatoryjnie karę pieniężną określoną w tym przepisie. Powyższe przepisy w sposób niewymagających dodatkowych założeń i wykładni nakazują właściwemu organowi IH wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązków przewidzianych ww. przepisami, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały usunięte. Dowiedzenie, że określony podmiot nie wykonał powyższych obowiązków powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2019 r., sygn. akt VI SA/Wa 805/19).

W ocenie Prezesa UOKiK zaskarżona decyzja PO.83.C.40.2023.IK Mazowieckiego WIIH z dnia 16 czerwca 2023 r. posiada uzasadnienie, które przedstawia stan faktyczny (udokumentowany w protokole kontroli) i umożliwia poznanie toku rozumowania organu rozstrzygającego sprawę. Organ pierwszej instancji nie odniósł się literalnie do protokołu kontroli, natomiast w uzasadnieniu wskazał ocenę zebranego materiału dowodowego, interpretację stosowanych przepisów oraz ocenę przyjętego stanu faktycznego w świetle obowiązującego prawa. Dowody zebrane w sprawie, szczególnie dokumenty urzędowe, nie mogą zastępować uzasadnienia decyzji, więc organ pierwszej instancji nie przeniósł do decyzji treści protokołu, lecz na jego podstawie opisał w decyzji stan faktyczny.

W ocenie Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie, jak wynika z akt sprawy wszystkie niezbędne informacje zostały przekazane stronie w toczącym się postępowaniu kontrolnym, a następnie

administracyjnym. W uzasadnieniu decyzji PO.83.C.40.2023.IK organ pierwszej instancji szczegółowo przedstawił tok działania, jak również wskazał w oparciu o jakie dowody została. Mazowiecki WIIH odniósł się również do przedstawionego w piśmie z 25 maja 2023 r. stanowiska strony oraz okoliczności w nim wskazanych.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK uznał za chybiony zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 107 § 3 Kpa w związku z art. 8 § 1 i art. 9 Kpa. W ocenie Prezesa UOKiK w przedmiotowej sprawie organ pierwszej instancji wydając zaskarżoną decyzję uwzględnił powyższe zasady. Należy podkreślić, że subiektywne odczucia strony w zakresie braku zaufania do organu prowadzącego postępowanie czy też należytego i wyczerpującego informowania o okolicznościach faktycznych i prawnych, mogących mieć wpływ na ustalenie jej praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania nie mogą przesądzać o naruszeniu przepisów procesowych (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 25 lutego 2021 r. sygn. akt II SA/Sz 795/20 (LEX nr 3164289)).

Ponadto strona zarzuciła Mazowieckiemu WIIH naruszenie prawa procesowego tj. art. 7, 77 § 1 i 80 Kpa poprzez to, że organ pierwszej instancji w sposób nieprawidłowy dokonał ustaleń faktycznych i nie wyjaśnił sprawy co do istoty, a w dalszej kolejności nie dopełnił obowiązku wyczerpującego zebrania materiału dowodowego i wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, tj. nie ustalił, że:

- sprzedażą detaliczną objazdową strona zajęła się dopiero od stycznia 2023 r.,
- strona w dniu kontroli po raz pierwszy udała się na targowisko,
- masa towarowa, której zakwestionowano uwidocznienie cen jest warta mniej niż orzeczona kara,
- żaden konsument nie został wprowadzony w błąd dotyczący ceny,
- strona bezzwłocznie tj. podczas kontroli dopełniła wszelkie obowiązki związane z prawidłowym oznaczeniem cen,
- waga naruszeń jest znikoma.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK zauważa, że artykuły te określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią one m. in., że w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Ponadto, wskazują, że przed wydaniem ostatecznego rozstrzygnięcia (decyzji) organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy, zaś określona sprawa oceniana jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego.

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie Mazowiecki WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego, opierając się na

bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego. Organ podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Analiza akt sprawy wykazała, że Mazowiecki WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na kompletnym, rzetelnym i spójnym materiale dowodowym, a przede wszystkim na protokole kontroli (nr DP.8361.65.2023). Z protokołu tego bezwzględnie wynika, że w kontrolowanym punkcie sprzedaży obwoźnej na targowisku miejskim, w dniu kontroli brak było cen przy 53 partiach produktów włókienniczych (stanowiących 100 % oferty handlowej), a więc stronie bez wątpienia została udowodniona okoliczność naruszenia prawa. W oparciu o ustalony stan faktyczny, którego wiarygodność potwierdziła również strona skarżąca (podpisując protokół kontroli), organ pierwszej instancji ostatecznie zdecydował o nałożeniu na stronę kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Prezes UOKiK zauważa również, że akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania kontrolnego stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa, oraz ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Organ pierwszej instancji wyjaśnił podstawy prawne decyzji wraz z przytoczeniem przepisów prawa oraz przedstawił tok rozumowania. Merytoryczne rozstrzygnięcie kończące przeprowadzone postępowanie posiadało, zdaniem Prezesa UOKiK, rzetelną podstawę w postaci zebranego materiału dowodowego i odpowiednie umocowanie w przepisach prawnych.

Organ drugiej instancji wskazuje ponadto że, celem ustawy o informowaniu o cenach jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacja dotycząca ceny służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Art. 6 ww. ustawy statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 ww. ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przestanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny powstania nieprawidłowości (fakt, że strona po raz

pierwszy przyjechała na targowisko, co wymagało większej ilości czasu na wyeksponowanie cen) oraz okoliczności podniesione przez przedsiębiorcę (sprzedaż na targowisku po raz pierwszy w dniu kontroli, nie wprowadzenie żadnego konsumenta w błąd dotyczący ceny), gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Prezes UOKiK zauważa, że to podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązującego prawa i jego przestrzegania. Należy również podkreślić, że obowiązek uwidaczniania ceny określony ustawą o informowaniu o cenach obowiązuje od 2014 r. Prezes UOKiK pragnie w tym miejscu zwrócić również uwagę, że miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, wartość masy towarowej, która została zakwestionowana, nie są ustawowymi kryteriami mającymi wpływ na ustalenie wysokości kary pieniężnej. Natomiast przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej Mazowiecki WIIH wziął pod uwagę (o czym szerzej poniżej), wbrew temu co twierdzi strona, zarówno krótki okres prowadzenia przez stronę działalności w zakresie obwoźnej sprzedaży detalicznej, jak i fakt, że w trakcie kontroli strona usunęła nieprawidłowości. Należy jednak podkreślić, że podstawą wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także podstawą nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia faktyczne poczynione u przedsiębiorcy w dniu kontroli. Działania naprawcze poczynione przez stronę, tzn. uwidocznienie informacji o cenach, były działaniami następczymi, podjętymi w wyniku ustaleń kontroli, a nie poczynionymi przez nią z własnej inicjatywy. Podkreślenia też wymaga, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie wobec podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie ciążących na nim obowiązków, bez względu na winę i przyczyny powstania naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Mając na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej (sankcji administracyjnej), bez znaczenia pozostają okoliczności, na które strona powołuje się m.in. w odwołaniu, w wyniku których doszło do naruszenia prawa, czy też działania naprawcze podjęte w efekcie ustaleń kontroli, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa. Strona, jako profesjonalny uczestnik obrotu, miała obowiązek znać i przestrzegać przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością. Była ona obowiązana zorganizować swoją działalność w taki sposób, aby nie dopuścić do naruszenia prawa i móc uwidocznić informacje o cenach.

Co do nieustalenia przez Mazowieckiego WIIH, że waga naruszenia jest znikoma Prezes UOKiK zgadza się ze stanowiskiem Mazowieckiego WIIH, że w przedmiotowej sprawie nie można

uznać wagi naruszenia za znikomą. Za znikomą można uznać nieprawidłowość, której istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. W omawianym przypadku w trakcie kontroli ujawniono nieprawidłowości w uwidacznianiu cen dla wszystkich oferowanych do sprzedaży produktów. Brak cen pozbawia konsumentów należytej informacji o oferowanych produktach, a tym samym narusza w sposób istotny ich interes. Brak uwidocznienia cen uniemożliwia konsumentowi jej bezpośrednie poznanie, a tym samym pozbawia go istotnej informacji w oparciu o którą podejmuje decyzję o zakupie. Stąd też wagi naruszenia nie można uznać za znikomą.

Biorąc pod uwagę powyższe, zarzut naruszenia przez Mazowieckiego WIIH art. 7, art. 77 § 1,2,3 oraz art. 80 Kpa należy uznać za bezpodstawny.

W odwołaniu strona alternatywnie wskazała również naruszenie prawa materialnego, tj.: art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez:

- niewłaściwą ocenę przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej stopnia naruszenia obowiązków przez stronę jako wyższy niż znikomy, pomimo, iż żaden konsument nie został wprowadzony w błąd,
- nieuwzględnienie dotychczasowej działalności przedsiębiorcy w jej aspekcie pozytywnym, tj. strona po raz pierwszy udała się na targowisku, a do momentu kontroli nie zdążyła obsłużyć żadnego konsumenta,
- nieuwzględnienie wielkości obrotów i przychodów przedsiębiorcy, wyłącznie do działalności objętej handlem obwoźnym, co skutkowało nałożeniem na stronę rażąco wysokiej kary pieniężnej.

Ustawa o informowaniu o cenach dokładnie określa kryteria (przesłanki) jakie ma brać pod uwagę organ dokonujący miarkowania kary. Jak wskazuje art. 6 ust. 3 ww. ustawy do przesłanek tych należą:

- stopień naruszenia obowiązków, w tym charakter, waga, skala i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- dotychczasowa działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych.

Po analizie materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie, Prezes UOKiK stwierdził, że wszystkie z powyższych przesłanek zostały prawidłowo uwzględnione przez Mazowieckiego WIIH przy nakładaniu kary.

W zakresie przesłanki stopnia naruszenia Prezes UOKiK zgadza się z organem pierwszej instancji, który biorąc pod uwagę charakter i wagę naruszenia obowiązków stwierdził, że

w miejscu sprzedaży detalicznej stwierdzono brak uwidocznienia cen 53 partii towarów, co narusza art. 4 ust. 1 ustawy. o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Naruszenie dotyczyło 100% asortymentu oferowanego do sprzedaży w dniu kontroli. Powyższy brak uwidocznienia cen w istotny sposób naruszył interes konsumentów, ponieważ zostali oni pozbawieni istotnych informacji. Brak uwidocznienia ceny uniemożliwił konsumentowi jej bezpośrednie poznanie, a tym samym pozbawiał go istotnej informacji w oparciu o którą podejmuje decyzję o zakupie. Organ pierwszej instancji uwzględnił przy tym, że w toku kontroli przedsiębiorca usunął nieprawidłowości, jednakże należy podkreślić, że uwidocznienie cen nastąpiło w wyniku kontroli, a nie z własnej inicjatywy strony. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, co zarzuca strona w odwołaniu, nie można w tym przypadku uznać stopnia naruszenia za znikomy.

W przypadku przesłanki dotychczasowej działalności, organ pierwszej instancji wziął pod uwagę, że przedsiębiorca rozpoczął wykonywanie działalności gospodarczej 16 listopada 2020 r. i wbrew twierdzeniu strony uwzględnił również, że sprzedażą na targowiskach zajmuje się od stycznia 2023 r., a w dniu kontroli uzyskał pierwszy przychód ze sprzedaży odzieży. Organ pierwszej instancji uwzględnił także że jest to pierwsze naruszenie przez przedsiębiorcę przepisów w zakresie uwidaczniania cen, a nieprawidłowości zostały usunięte. Niemniej jednak nie jest to wytłumaczeniem dla strony, że nie umieściła informacji o cenie przy oferowanych produktach. Jak już wspomniano wyżej, Strona, jako profesjonalny uczestnik obrotu, miała obowiązek znać i przestrzegać przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością. To na niej ciąży obowiązek prowadzenia działalności w taki sposób, aby nie dopuścić do naruszenie prawa i móc uwidocznnić informacje o cenach.

W kwestii trzeciej przesłanki Mazowiecki WIIH prawidłowo uwzględnił informację przekazaną przez przedsiębiorcę dotyczącą wielkości przychodu oraz obrotu za rok 2022 r. Biorąc pod uwagę zarzut strony, że nie uwzględniono wielkości obrotów i przychodów wyłącznie do działalności objętej handlem obwoźnym Prezes UOKiK zwraca uwagę, że art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy o informowaniu o cenach wskazuje na konieczność uwzględnienia wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, jako całości a nie jedynie fragmentu prowadzonej przez niego działalności, której dotyczy stwierdzone naruszenie obowiązków ww. ustawy.

Natomiast odnosząc się do ostatniej przesłanki, Mazowiecki WIIH wskazał że strona poinformowała, że nie otrzymała sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych.

Biorąc pod uwagę powyższe Prezes UOKiK uznał, że wymierzona stronie kara w wysokości 2 000 zł jest proporcjonalna do rozmiaru stwierdzonych nieprawidłowości. Ponadto zauważa, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach kara za niedopełnienie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy wynosi do 20 000 zł.

Podobnie jak Mazowiecki WIIH, organ drugiej instancji wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy

98/6 WE stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012, II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen oraz cen jednostkowych.

Tym samym zarzut naruszenia art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach należy uznać za chybiony.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci byli pozbawieni należytej informacji o cenach dla wszystkich produktów znajdujących się w ofercie handlowej (100%), stąd też wagi naruszenia prawa nie można było uznać za znikomą. O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o informowaniu o cenach można byłoby mówić w przypadku gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny. Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której konsumenci zostali pozbawieni jakiegokolwiek informacji o cenach dla wszystkich produktów znajdujących się w ofercie handlowej przedsiębiorcy. Jednocześnie organ II instancji wskazuje, że nawet dokonanie przez inspektorów zakupu kontrolnego nie spowodowało, iż strona zauważyła, że oferowane do sprzedaży produkty nie zostały oznaczone cenami.

Dodatkowo Prezes UOKiK wyjaśnia, że podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązujących przepisów prawa i jego respektowania. To na przedsiębiorcy spoczywa m. in. obowiązek dopilnowania, by przy oferowaniu do sprzedaży produktów lub usług konsument za każdym razem otrzymywał wyczerpującą, konkretną, rzetelną informację zarówno o cenach jak i cenach jednostkowych. Podkreślić należy, iż okoliczność ta całkowicie zależy od przedsiębiorcy. Nadrzędnym celem ustawy o informowaniu o cenach, jak już wskazano wcześniej, jest bowiem ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Rzetelna, niebudząca zastrzeżeń informacja o cenie nabywanego towaru jest bardzo istotna i służy właściwemu poinformowaniu o niej

nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalności gospodarczą. Podkreślić należy, iż cena towaru należy do istotnych elementów wpływających bezpośrednio na podjęcie decyzji związanych z zakupem towarów. Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia - strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości - jednak należy wskazać, że przesłanki te muszą być spełnione łącznie, w związku z powyższym organ drugiej instancji stwierdza, iż nie ma podstaw do zastosowania tego przepisu i do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa, tj. zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ustawy o cenach, bowiem nie uwidoczniała cen dla wszystkich produktów znajdujących się w ofercie handlowej. Literalna wykładnia w/w przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”). Ponieważ cena i cena jednostkowa muszą być uwidocznione przez przedsiębiorcę w momencie oferowania danego

produktu lub usługi, tak aby konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o zakupie (tj. uwidocznienie cen ma charakter obowiązku przedumownego) zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 kpa.

Podsumowując, Prezes UOKiK nie dopatrył się przesłanek do uchylecia zaskarżonej decyzji ani do zmiany wysokości administracyjnej kary pieniężnej i uznaje, iż Mazowiecki WIIH wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym, a wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 2 000 zł przy maksymalnej wysokości 20 000 zł jest, w ocenie organu drugiej instancji, kwotą optymalną. Wymiar kary bierze pod uwagę fakt naruszenia praw i interesów konsumentów, którzy zostali pozbawieni informacji o cenie oferowanych wyrobów.

Prezes UOKiK informuje również, że w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651, z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 8 ustawy o informowaniu o cenach, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ drugiej instancji.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

- 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxx]
2. Mazowiecki WIIH
3. a/a